

VĚTRNÍK

Ročník 55.

Neděle 6. října 2024

číslo 3.

Do stoletého souboru vstupuje skřítek z Boleradic

To, že vysoký loutkový soubor Krakonoš slaví letos sté výročí, je známý fakt. V tomto duchu se nese i letošní přehlídka. Vždyť i při loučení předává starosta DS Krakonoš Jan Pohanka odjíždějícím souborům figurku vysokého draka vytvořenou podle loutky. Ale při včerejším vítání Boleradických přibyl do domácího ansámblu překvapivý člen.

Vítání souborů na schodech divadla Krakonoš je jednou z vysokých přehlídkových tradic. Nejinak tomu bylo v případě DS bratří Mrštíků z Boleradic. Pravda, hodně přítomných se těšilo i na tradiční burčák a v řadách přihlížejících šumělo zklamání, když žádné džbánky s perlivým mokem nebylo vidět. Jen ošatky plné hroznů s droboučkými kuličkami. Ale ten úlevný vzdech, když se pak v závěru obřadného vítání objevili mladí muži s vytouženým soudkem...

Za přípravný výbor KDP vítala ředitelka národní přehlídky Svatava Hejralová. Připomněla, že boleradický soubor hrál ve Vysokém 23x, z toho dvě inscenace byly různá nastudování *Maryši*. „Pro mě však bylo nezapomenutelné představení *Pygmalion aneb My Fair Lady (ze Zelňáku)*. To asi nic nepřekoná,“ svěřila se Svatava. Také Vladka Kodoušková přidala mnoho vřelých slov na adresu Boleradických a posteskla si, že mít proslov po Svatce je za trest, protože už není co říci.

Iva Kahounová, režisérka boleradické *Dámské*

(Pokračování na stránce 4)

neděle 6. října 2024		
kdy	co	kde
9:30	rozborový seminář	malý sál
11:30	loučení Boleradice	malý sál
13:00	KDP mladým	Aktiv
13:00	Dílna SČDO	sokolovna
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání osobnosti přehlídky	před divadlem
15:00	vítání Sadská	před divadlem
16:30	Chantal Poullain	velký sál
17:00		
17:30		
20:00	Není důvod umírat	velký sál
20:30		
21:00	Sadská	
22:00	Seminář KDP	půdička
22:00	večírek Sadská	malý sál

Recenze: Petr Jan Svoboda

Arnošt Goldflam: Dámská šatna DS bratří Mrštíků Boleradice

DS bratří Mrštíků Boleradice přivezl do Vysokého komedii *Dámská šatna* Arnošta Goldflama. Protože jde o **divadelní** dámskou šatnu, je jasné, že se jedná o herecké příležitosti pro dámskou část souborů a konkrétně v tomto případě o čtyři herečky různého věku a různých hereckých i životních zkušeností.

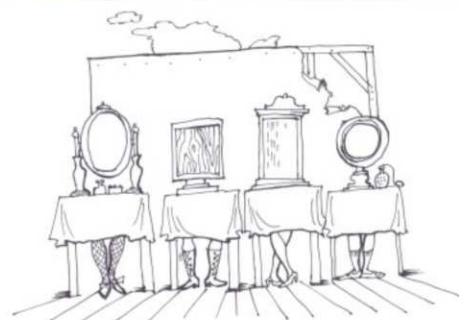
Vydal jsem se na obě boleradická představení, neboť jsem byl informován, že půjde o alternace. Nejprve se ale zastavím u odpolední reprízy. Všechny čtyři dámy byly dobře obsazeny, všem bylo velmi slušně rozumět – snad jen ve chvílích, kdy se převlékají za paravánem, by bylo lepší přidat na hlase, protože i když jsem seděl ve čtvrté řadě, byla srozumitelnost trochu snižená, takže vzdálenější část publika, jak jsem se doslechl po představení, byla o některé repliky trochu ochuzena.

Dekorace i kostýmy jsou evidentně vytvářeny poučenými divadelníky, i směřování divadelních stolků do hlediště, jakoby za imaginární zrcadla, je divácky atraktivní, bohužel však ne vždy maximálně využívané. A tady mám pocit, že se měla daleko víc projevit vlastní invence jednotlivých hereček, protože příležitost předvést své zejména mimické

schopnosti se tu přímo nabízí. Rovněž tak řada replik nemusí být vždy směřována na tu kterou konkrétní kolegyni, ale přes zrcadlo. A právě s výstižnou mimikou a ironií, v kontrastu s obdivným, nebo naopak kritickým textem, bude u diváků vyvolávat daleko vstřícnější reakce, protože uvidí něco, co před oslovenými kolegyněmi má zůstat ukryto.

S tím pak souvisí průběžné jednání každé z hereček. A tady spatřuji asi největší problém a největší resty – a to platí pro všechny aktérky odpoledního představení. Samozřejmě musí

jít o kolektivní souhru, ale i když se každá z představitelk tu a tam snaží „vyplnit“ čekání na svou repliku jakousi činností, výsledek

je bohužel nepříliš jasný a pochopitelný.

A nyní k večernímu, **soutěžnímu** představení. S radostí jsem zjistil, že jde o absolutní alternaci – tedy o všechny čtyři herečky. A hned úvodem bych chtěl říct, že reakce publika daly jasně najevo, že toto obsazení je sebranější a největší nedostatek odpoledního představení - tedy souhra a průběžné jednání – je v podání této čtveřice na mnohem vyšší úrovni. Ostatně vzpomínky na některá minulá představení boleradického souboru – například Rok na vsi, Maryša a další jsou jasným dokladem, že tento soubor patří k těm nejvyspělejším.

O to víc nás překvapil výběr právě této hry. Evidentně zkušené a vyhrané herečky sice dostaly

příležitost předvést celou řadu svých schopností, ale bohužel charaktery jednotlivých postav kloužou po povrchu a ani režie si s touto textovou nejasností nedokázala poradit natolik, aby objasnila, o co těmto herečkám vlastně jde a co nám má inscenace přinést?

Asi největší překážkou jsou vložené texty a hudební čísla jednotlivých postav, které nejsou koncipované ani jako ukáзка divadelních schopností té které herečky a nepřinášejí ani žádný další rozměr, který by nám poskytl nějaký nový pohled na jejich životy. Jsou to, bohužel, jen jakési poněkud deklamativní a svým způsobem až sentimentální vsuvky bez jakéhokoli divadelního ztvárnění.

Jestliže jsem ale zmínil, že publikum reagovalo na jednotlivé vtipy a situace příznivě, rád ještě dodám, že zejména zkušenější dvojici – tedy Líze a Trudy - vycházelo průběžné jednání a z něj vyplývající pohybové jednání i textové pointy o něco lépe, než jak se to dařilo Marii a Kláře. Ale celá tato čtveřice působila věrohodněji než odpolední alternace.

Příznávám ale, že mi přišlo líto všech osmi herečkových kolegů, neboť je mi jasné a umím si představit to množství práce, které do této inscenace vložily, a výsledek je takto rozpačitý

a zejména ve srovnání s jiným inscenacemi souboru s Boleradic, tak málo inspirativní.

Málo platné, na takto kvalitní a zkušený soubor jsou kladeny i vyšší nároky. A k nim patří i kvalitní a vhodný výběr textové předlohy.

Půdičkáři

Plus: funkční kostýmy, sympatické herečky, funkční scéna

Minus: temporytmus, dramaturgicko režijní nedůslednost a nevyjasněnost, nefunkční a zbytečná hudební složka a choreografie

Hlasování diváků:

Odpolední 87,28

Večerní:78,33

KDP mladým

Naše druhé představení v rámci KDP mladým nás ve 20 hodin přeneslo do boleradické *Dámské šatny*. Herectví bylo realistické a uvěřitelné, vyčnívala pouze role Kláry, která působila nepřesvědčivě, až rušivě v kontrastu s ostatními.

Většinou oceňujeme funkční (téměř iluzivní) scénografii. Volba kostýmů nám pomáhala pochopit plynutí času v inscenaci. Pěvecké výstupy neposouvaly děj, nezaujaly nás a většina z nich nám přišla spíše nucená.

Z pohledu naší generace jsme nenalezli postavu, se kterou bychom mohli sympatizovat. Navíc pro nás bylo těžké odhalit časoprostor, nemohli jsme se zbavit pocitu, že je nekonzistentní.

Klademe si otázku, co bylo smyslem této hry. Vtipy vystavené na vulgarismech se nám zdály poněkud laciné a humorný potenciál jednotlivých situací nám nepřišel dostatečně využitý.

Děkujeme za možnost představení navštívit, bohužel pro nás nakonec hra byla spíše zklamáním.

#KDPmladym #ocemtoje #zzz

šatny, přistoupila k mikrofonu s tahákem v ruce. „Do Vysokého jezdíme rádi. Nejen hrát, ale i na výlety, na dovolené, na vaše poutě. Navázali jsme tu prostě blízka setkání všeho druhu,“ prohlásila s úsměvem Iva, která pak popřála vše nejlepší ke stým narozeninám místnímu loutkovému souboru. „Také u nás se hrávalo loutkové divadlo. První písemné záznamy o něm jsou z roku 1929, což není zase o tolik déle než u vás. Bohužel hrálo se jen do 50. let minulého století,“ konstatovala režisérka souboru bratří Mrštíků, která se pochlubila tím, že z té doby zůstaly čtyři historické loutky. „A my jsme se rozhodli, že jednu z nich, devadesátiletého skřítky, vám k tomu kulatému výročí věnujeme. Snad naše loutka mezi těmi vašimi najde své místo,“ řekla Iva Kahounová a předala drobného skřítky do rukou principálky vysockých loutek Magdy Pohankové.

A chcete-li se přesvědčit, jak to stoletým dřevěným hercům na jevišti stále jde, tak přijďte na noční

Ach ta mercha vopona

Stálí návštěvníci Krakonošova divadelního podzimu vědí, že jsem si tentokrát vypůjčila titul jedné z poudaček Prokopa Hásky, které s takovým šarmem při loučení se souborem vypráví Martin Hnyk. A právě s tou o Merše voponě přišel v sobotu a věnoval ji Vambereckým. Trampoty krkonošských ochotníků, jimž se při představení zasekla opona a ne a ne se spustit,

vždycky probudí vzpomínky na vlastní „hrůzné“ příhody. V poudačce nespustěná opona zabránila „zesnulé“ Marii opustit jeviště. Což není v životě divadelním až tak ojedinělá událost.

„Ono se to vlastně stalo i samotnému Martinovi,“ přispěchal se svou vzpomínkou Honza Hejral, který loučení vede. „To jsme hráli jednu detektivku a právě

Martin Hnyk byl ten zavražděný. Jakmile padne, měla zhasnout světla, aby mohl zmizet ze scény. Jenže světla nezhasla. Ani trochu. Svítala pěkně naplno na „mrtvého“ Martina,“ popisoval Honza.

„No tak jsem se zvednul a odešel,“ dopověděl Martin.

„A to si představte,“ přidala se režisérka loučícího se souboru z Vamberka Alena Joachimsthalerová, „v naší detektivce měla jedna postava zastřelit na jevišti druhou. Střelec namířil a stiskl spoušť – cvak. Nový pokus – opět jen cvak. A ten, co měl být zastřelený, pořád stál na jevišti a děj nepostupoval. Tak střelec pustil pistoli, popadl lahev, která tam byla, a svou oběť umlátí,“ prozradila pohotově řešení situace režisérka.

Moje babička vždy říkala: „Můžeš být hloupá, ale musíš si umět poradit.“ A tak si ta její slova převádím na krizové situace, které mohou nastat nejen na jevišti: když spadne kulisa, zapomeš text, nezhasnou světla nebo nestřílí zbraň, platí babiččina rada dvojnásob – možná nevíš, co děláš, hlavní však je, že vypadá, že to víš. A když nic jiného nezabere, můžeš vždycky elegantně omdlít.

(jn)

Co napráskal hostes

O DS Zdobničan z Vamberka se staral zkušený vysocký hostes – Karel Bárta ml. A jako takový byl samozřejmě při loučení vyzván, aby napráskal, co soubor dělal, či nedělal, kdo, kde a s kým byl a vůbec, jak se soubor ve Vysokém choval.

„Byl to soubor pokorný a zkušený. Zvláště ta druhá vlastnost byla skvělá, protože odpadlo vysvětlování, co a kde je,“ pochvaloval si Kája. A víc vlastně moc neměl co říci, protože si nebyl jistý, co se vlastně dělo. „Doufám, že každý měl svou postel stejně jako já. Ono se mi to včera trochu zvrtilo, tak jsem musel večírek opustit trochu dříve,“ drbal se na hlavě hostes Kája. Nejenže večírek opustil trochu dříve, on ho opouštěl na etapy. Přesně v duchu hesla – dveřmi ven a oknem zpět. Nicméně dle vlastních slov přežil a je v plné síle zpět.

A to zvrtnutí asi nebylo nijak fatální. Protože soubor, věren mottu „pomáhat a chránit“, se rozhodl na svého hostesa neprozradit vůbec nic. Naopak si jej zarezervoval pro všechny své případné další přehlídkové účasti.

(jn)

Rychlorozhovor 30 minut před představením

Na naše rychlé otázky rychle odpovídala režisérka představení *Dámská šatna* Ivana Kahounová.

Za chvíli začínáte, v jakém jste rozpoložení?

Vzhledem k tomu, že hrají, tak mám obrovskou trému.

A kdybyste nehrála?

Jsem režisérka tohoto představení, tak bych měla trému úplně stejnou.

Takže trému si dnes „užijete“ na jevišti?

Máme dvě alternace, takže odpoledne na jevišti, večer pak hraje druhá skupina.

Jako režisérka jste při představení v zákulisí?

Buď jsem u techniků nebo si sednu někam dozadu v hledišti a sleduji představení. Na scéně a v šatně se snažím nepřekážet.

Jak se jako soubor stavíte k alkoholu na jevišti?

Na jevišti ne.

Vůbec?

Podívejte, v tomto bohužel nemohu mluvit za pánskou šatnu.

Máte nějaký konkrétní rituál?

Nic extra, to, co divadelníci znají. Poplácáme se, pokopeme se.

*Hráli jste *Dámskou šatnu* v čase mezi krajskou přehlídkou a Vysokým?*

Před oblastní přehlídkou jsme *Dámskou šatnu* měli obehnanou asi jen třikrát, takže před Vysokým jsme ji hráli asi tak pětkrát.

(fry)

Vítejte v Jizerské oblasti SČDO

Vážení a milí čtenáři, vyhlášovatelem Krakonošova divadelního podzimu je Svaz českých divadelních ochotníků (SČDO), který má celorepublikovou působnost. Vysoké nad Jizerou spadá do Jizerské oblasti (JO), která je momentálně jednou z neaktivnějších a nejpočetnějších. Aktuálně sdružuje 17 souborů, z toho 13 má své zástupce v předsednictvu JO SČDO.

Předsedkyní JO byla na nedávné oblastní konferenci zvolena Vladka Kodoušková, která se na konci září tohoto roku stala i předsedkyní celého SČDO. Vystřídala tak Josefa Hejrala, taktéž z JO. Zdravici a přání přehlídce nové předsedkyně jste si mohli přečíst ve včerejším čísle přehlídkového *Větrníku*.

Jizerská oblast je náležitě pyšná, že má na svém území právě Národní přehlídku Krakonošův divadelní podzim ve Vysokém nad Jizerou. Na KDP se dá postoupit z krajské přehlídky z Josefova Dolu, kde se každoročně koná Josefodolské divadelní jaro (JDJ). Letos to bylo ve dnech 10.–12. května. V roce 2025 bude přehlídka v Josefově Dole slavnostnější. Přípravuje se její 35. ročník a pořadatelský soubor J. K. Tyl oslaví 80 let od svého založení. JDJ 2025 proběhne ve dnech 9.–11.

května a všichni jste srdečně zváni.

Další přehlídkou v naší oblasti je znovuobnovená soutěž monologů a dialogů. V Desné se v březnu konal Kandrásěk pro děti a mládež a Pohárek pro dospělé. Letos byla vyhlášena soutěž Jednoaktovek a krátkých inscenačních útvarů. Příští rok, konkrétně 16. března opět v Desné, budou kromě Kandráska a Pohárku vyhlášeny i propozice na Divadlo jednoho herce. Pořadatelským souborem je DS Vojan Desná – Mladá haluz. Výše zmíněná krajská přehlídka v Josefově Dole a pak i monology, dialogy, jednoaktovky a divadlo jednoho herce patří pod hlavičku SČDO.

V Lomnici nad Popelkou se koná další přehlídka, to je však přehlídka v gesci NIPOS – Arta-

ma s postupem na Divadelní Piknik Volyně, respektive v roce 2025 na Piknik v Mostě. Přehlídka v Lomnici n. P. je plánovaná na 2.–5. dubna. Lomnický soubor navíc v příštím roce oslaví 200 let své existence.

Zástupci JO SČDO se pravidelně schází 3–4× do roka, vyměňují si zkušenosti, nabízejí svá představení, vedou přátelské rozhovory. Někteří opravdoví nadšenci pak pravidelně zavítají například do Hronova, do Poděbrad a i sem do Vysokého nad Jizerou. Divadelní život v naší oblasti je velmi pestrý a je nám velkou ctí, že svou návštěvou a přítomností na KDP přispíváte ke skvělé atmosféře. Užijte si tento divadelní svátek. Za celou Jizerskou oblast SČDO vám všem přeji krásný kulturní divadelní týden.

*Lukáš Frydrych,
místopředseda JO SČDO*

Ne srdcervoucí příběh, jen holá fakta

Možná jste si všimli letáku přilepeného na dveřích malého sálu/hospůdky U obnovené opony, který upozorňuje na Sběrka pro Vojtu. Tu vyhlásilo město Vysoké nad Jizerou a výtěžek poputuje k divadelníkovi Vojtěchu Hawrankovi, jehož rodina byla postižena nedávnou povodní. Dům naštěstí zůstal stát, ale nyní se musí kompletně odbahnit, vyčistit a vysušit, vyměnit veškerý nábytek, vybavení, oblečení, dveře i obložky atd.

Vojtěch Hawranek působí v Divadle Devítka jako herec a režisér. Je ženatý a má dvě děti – pět a jeden rok. Domeček poblíž Odry začali stavět v roce 2019 a v létě 2020 se nastěhovali. Na dům si vzali hypotéku, kterou teď budou 25 let splácet, a manželka je ještě na mateřské.

Když svůj nový domov zařizovali, řešili i pojistku, pojišťovna ji však odmítla, protože dům stojí v záplavové oblasti (zóna 3). Pojištění tedy nebyli a odškodné nedostanou žádné. Teď už prý pojišťovny změnilý názor, jde pojistit i dům v této zóně, ovšem pojistné není levné.

Během záplav měli Hawrankovi v domě cca 50–60 cm vody. „Všechn nábytek šel pryč. Včetně sedačky a manželské postele, postelí dětí, hraček, skříní a ko-

mod... Kuchyňská linka snad nějaký čas ještě vydrží, ale spodky skříněk jsou špatné. Hrnce a pánve také byly pod vodou, která byla samozřejmě kontaminovaná, a to naftou z barelů od souseda. Jelikož máme malé děti, nádobí jsme raději vyhodili. Pryč musely také všechny dveře a obložky, pračka i myčka. Zůstala lednička, trouba a indukční deska. Dům je téměř prázdný, krom té linky tam není nic, jen vysoušeče a ventilátory,“ popisuje stav svého domu Vojta Hawranek, který se modlil, aby vydržely podlahy. Zda jsou v pořádku, či ne, to jsme se do vydání tohoto čísla nedozvěděli.

K dokreslení stavu poslal Vojta i fotografie, k nimž říká: „Není to žádný srdcervoucí příběh a ani nechci, aby to tak bylo.

Jsou to holá fakta a realita, jaká je.“

Pokud chcete Vojtovi Hawrankovi a jeho rodině pomoci, pak cest je několik: přispět můžete na účet 50032-1263116309/0800 nebo prostřednictvím QR kódu. Kromě našeho zpravodaje ho najdete i na výše zmíněném letáku.

(jn)

QR Platba

Marcela Plíhalová: je důležité, aby mladí naslouchali starším a naopak

KDP mladým je jedním ze tří nabízených seminářů na přehlídce. Lektory jsou opět Marcela Plíhalová a Petr Theodor Pidrman. Rozhovor s Petrem vyšel ve *Větrníku* loni, konkrétně 10. října. S Marcelou pak o dva dny později. Rozhovory jsou dohledatelné na webu kdpvysoke.cz. Oba dva zmínění přijali pozvání i letos a vedou KDP mladým. Krátké zastavení s Marcelou Plíhalovou proběhlo u techniků v pátek v noci ve chvíli, kdy do redakce nesla první vyjádření „mladých“ z pátečního představení.

Marcelo, co je nového od loňska?

Mám se pořád hezky. Novinkou je, že jsem začala učit dramatik v Brně na skoro celý úvazek. Dodělávám totiž školu, takže ještě občas musím na přednášky a na zkoušky.

V loňském medailonku jsi uváděla, že jsi bakalářka umění. Znamená to, že se blíží státnice na MgA.? Nebo už Ph.D.?

Končím magisterské studium, to bude bohatě stačit.

Co králíci? (pozn. redakce – Marcela o sobě tvrdí, že je králíčí máma, doma chová králíky)

Celý týden před přehlídkou jsem byla v pozoru, aby králíkovi nic nebylo. Loni jsem totiž s králíkem musela na veterinu a do Vysokého přijela až o den později. Letos jsem tady včas.

Ale Píďovi (Petr Theodor Pidrman) letos příjezd až tak nevyšel, že?

Ano, první večer jsem tu byla sama, Píďa přijede zítra (pozn. redakce – v sobotu). Musel natáčet *Jazykovědmu*, což je projekt České televize.

On toho má teď moc.

Ano, divadlo, zdravotního klauna a tak. Skončil jako kavárník v Brně v Polárce, takže se o to víc věnuje umění a divadlu.

Jak máte letos pojaté KDP mladým?

Seminář je dost podobný jako loni, protože princip je poměrně hodně funkční. Ale obměnila se celá skupina, máme sedm nováčků, kteří tu nikdy nebyli. Navíc v sobotu musí většina, respektive až na jednoho všichni, odjet. Mají od školy pochod maturantů. Ale pak se hned zase vrátí.

Takže jeden den vaší práce vypadne?

Teoreticky ano, ale mají zadaný úkol. Až se všichni sejdeme, tak začneme pracovat na tématech.

Odkud jsou studenti?

Opět se zapojili studenti ze semilského gymnázia.

A na čem budete pracovat?

To ale nevím ani já, ani Píďa. Protože sami studenti-seminaristé navrhnou a otevírají témata. Na základě toho rozvíjíme myšlenky. Takže máme čistý list papíru a seznamujeme se, ať víme, kdo už někdy stál na jevišti, věnuje se literatuře a podobně.

Plánujete výstup pro diváky?

My s Píďou určitě chceme. Studenti tak završí pobyt ve Vysokém. Bude to fáze ukončení, která je důležitá pro jakoukoli práci, i pro náš seminář.

Kdy bude?

Ve středu, to je jisté, ale podrobnosti ještě sdělíme čtenářům na stránkách *Větrníku*.

Režim semináře, myslím časovku, ten je stejný, že?

Ano, po večerním představení jdeme diskutovat, napíše se článek, řekneme si, kdo bude mluvit na rozboru. Jdeme spát, dopoledne je diskuze. Po obědě máme blok, kdy pracujeme, a večer jdeme na představení.

Sešla se letos šikovná skupina?

Ano, myslím, že jsou zvyklí debatovat, poslouchat se a naslouchat si. Už po pár desítkách minut se sami rozpovídali, mě k tomu ani nepotřebovali.

Jak moc složité je zkombinovat roli lektora a pedagoga a zároveň zkušenějšího (skoro) vrstevníka?

Já si užívám ten malý věkový rozdíl mezi sebou a seminaristy. Myslím si, že rozumím tomu, jak smýšlí, co je napadá, jak argumentují. Vztah mezi námi je otevřenější.

Z logiky věci ale musí počítat s tím, že na KDP se potkají se staršími divadelníky, třeba i o dvě generace staršími.

Přijde mi dobré, že seminář je postavený na mladých lidech. Na rozborech je důležité, aby mladí naslouchali starším a zkušenějším. A naopak, aby si divadelníci vyslechli názory a nápady mladších kolegů.

(fry)

Už jedeme na ostro!

Národní přehlídku Krakonošův divadelní podzim 2024 včera večer její ředitelka Svatava Hejralová oficiálně na malém sále zahájila. Svěřila se, že je při tom 55. ročníku nějak nezvykle nervózní. A pak se pustila do rozdávání dáreků letošním jubilantům.

I do jejich řad zasáhly podzimní nemoci, takže někteří se nemohli na slavnostní večer dostavit. Krásnou růží a dárky si tak převzali padesátník Martin Hnyk a šedesátníci Jana Fričová a Vladimír Vodsedálek. Oba sedmdesátníky – Josefa Hejrala a Karla Bártu st. – skolily viry, a tak jen poslali své pozdravy. Osmdesátiny pak letos oslavil bývalý starosta DS Krakonoš, divadelní technik i herec Jan Vaverka st. Největší výročí si však připomněl Dušan Zakopal, který na 55. ročník KDP dorazil osobně a zůstane po celou přehlídku. Dušan letos slaví své devadesátiny. Stejně číslo na narozeninovém dortu měl i někdejší předseda odborné poroty, divadelní režisér František Laurin. Ten se z účasti na přehlídce kvůli zdravotnímu stavu omluvil.

Květinu a dárek si už nepřevzal Jiří Hlávka, který by letos v březnu také uzavřel osm desetiletí. Odešel však v únoru. Všem jubilantům přejeme hodně štěstí.

(red)

Jak dlouhá je cesta na KDP

Čtenářům Větrníku přinášíme krátkou statistiku. Kolik kilometrů musely soubory ujet, aby si zahrály na krajské přehlídce a následně na KDP ve Vysokém nad Jizerou? Údaje zahrnují první variantu, kterou nabízejí [mapy.cz](https://www.mapy.cz). Pro zajímavost uvádíme, že host přehlídky z Ružomberoku pojedje za námi 458 km.

soubor	vzdálenost na krajskou přehlídku		vzdálenost na KDP Vysoké nad Jizerou
DS Zdobničan Vamberk	Police nad Metují	58	110
DS Bratří Mrštíků Boleradice	Němčice nad Hanou	71	283
DS Klicpera Sadská	Sadská	0	105
MonAmour Mnich	Třešť	43	237
Spojené farnosti Zbraslav	Boleradice	60	223
DS Amadis Popůvky	Boleradice	44	235
Ochotnický DS J. K. Tyla Mýto	Žlutice	77	193
DS Vojan Libice nad Cidinou	Štítina	264	84
ŠAMU Štítina	Štítina	0	328

Velký návrat malých vrabčáků

Velkou změnu zažívají návštěvníci každodenního vítání před vysokým divadlem. Leta tu vystupovaly mažoretky, před nimi však to byli malí Vrabčáčci s Slávkou Hubačíkovou. A včera jako kdyby se vrátil čas. Před divadlem byli opět Vrabčáčci, tedy

tři malé vrabčičky a jeden vrabčáček. Krásné kroje jim ušila Jitka Hladíková.

Pavlna Vodseďálková, která maličké děti vede s Veronikou Havelkovou a Veronikou Bláhovou, nám sdělila, že nemoc zařadila i v řadách jejich malých svě-

řenců. Ale doufá, že ve středu už by mohli být ve větším počtu, a to zhruba deseti. Myslím, že se na ně všichni těšíme. Strídat se budou s poněkud dospělejším souborem, a to Poupaty z Roprachtic.

(jn)

Generální prezident doplňuje vybavení souborů

O slovo se při loučení s Vambereckými opět přihlásila levá púlka prezidenta Vobskočáku Stanislav Mareš. Vlastně dnes už generální prezident, jak sám sebe Standa povýšil. Prý to není žádný problém, protože stanovy spolku Vobskočák jsou velmi volné.

Už před několika lety začal Standa při loučení rozdávat odjíždějícím souborům předměty, které dle jeho soudu v soutěžní inscenaci chyběly. Nejinak tomu bylo i při loučení Vambereckých. Hlavně scéna byla dle Standova mínění plná nedostatků. A tak souboru dodal chybějící vázu na

prázdný stojan, kancelářské potřeby, průsvitné obaly na stránky budoucí knihy či druhý hrnek, který chyběl do souměrného páru. Andělu strážnému podle Standy chyběla ta správná symbolika, tak ji doplnil malým andílkem, nápovědě propiska na psaní poznámek do scénáře, pří-

ze na pletení porodní asistentce a duchové neměli z čeho čerpat inspiraci pro své romány, tak je Standa obdaroval odborářskými příručkami. Každý dostal hned dvě vydání. To asi kdyby se jedno ztratilo.

(jn)

MÁTE PŘED PREMIÉROU?

Napište nám
a my napíšeme o vás.

 redakce@divadelnik.cz

DIVADELNÍK CZ

Kukátko do světa amatérského divadla

100 let loutek ve Vysokém

Součástí historie Divadelní spolku Krakonoš ve Vysokém nad Jizerou je od roku 1924 také loutková scéna. V přehlídkovém Větrníku vám, milí čtenáři, přinášíme na pokračování příběh vysokých loutek. Celý je zaznamenaný v knize Svatky Hejralové Tenhle svět nás ještě potřebuje.

(...) Repertoár se příliš nemění, nejčastěji padne výběr na původní loutkové hry autorů Čecha, Schmoranze, Vršovického, Rudloffa a Průchy, samozřejmě hodně upravené pro současného televizně - počítačového diváka. Z místní autorské tvorby je správné připomenout rodáka a autora poudaček Prokopa Háška

a jeho hru O Havlatovi, vyprávějící pověst o založení Vysokého. Napsal ji k oslavě třiceti let loutkové scény v roce 1954. Byla pak uváděna i u příležitosti 600 a 650 let města. V záznamech se lze také dočíst, že většina představení v padesátých letech měla po skončení samotné hry ještě dodatky neboli dohry. Bývaly to výstupy akrobatických loutek, vytvořených Josefem Hejralem st., vtipné výstupy loutkových dvojic nebo Kašpárkovy hádanky pro děti. Pravidelně před Vánocemi se konala mikulášská nadílka, kdy děti dostaly od Mikuláše po představení dáreček. V době nástupu komunismu byl Mikuláš zakázán, ale v loutkách ho vtipně nahradila Baba obleva. Loutková scéna DS Krakonoš má od svého založení nepřetržitou tradici, odmlčela se jen na pár válečných let. Tehdy panovaly obavy ze zabavení pro Hitlerjugend sídlící v Gau-schulle (Kramářově vile) a pak v dobách, kdy se do divadla v roce 1962 přesunulo kino z vyhořelé sokolovny. Prostory hlediště byly využívány pro schůze všech organizací. V té době roku 1951 divadlo ztratilo samostatnost a vše připadlo pod správu osvětové besedy. Přesto si uchovalo svoji ojedinelost a spolkový ráz jako celé divadlo Krakonoš (...).

pondělí 7. října 2024		
kdy	co	kde
9:30	rozborový seminář	malý sál
9:30	O pejskovi a kočičce	velký sál
10:00		
10:30	Vysoké nad Jizerou	
11:30	loučení Sadská	malý sál
13:00	Dílna SČDO	sokolovna
13:00	KDP mladým	Aktiv
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Mnich	před divadlem
16:00	Shortfingers	před divadlem
18:00	Naše fabrika	malý sál
18:30		videozáznam
19:00	Brněnec	
20:00	Modelka XXL	velký sál
20:30		
21:00	Mnich	
22:00	Začarovaný les	malý sál
	Vysoké nad Jizerou	
22:00	Seminář KDP	půdička
23:00	večírek Mnich	malý sál

Větrník, zpravodaj 55. Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce Jana Fričová, Lukáš Frydrych, korektury Magda Králová, technické zpracování Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal. Tisk povolen MK ČR E 22952.